

opusdei.org

Prelatovo pismo (junij 2009)

Liturgični prazniki v mesecu juniju dajejo prelatu Opus Dei priložnost, da v svojem mesečnem pismu povabi k temu, da se bolj približamo Bogu v vsakdanjem življenju.

27. Jun. 2009

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Včeraj smo obhajali slovesnost Binkošti, ki je to leto sovpadla s koncem meseca maja. Kakor na prve

Binkošti, nam je Devica Marija pomagala, da smo se pripravili na sprejem ponovnega prihoda Tolažnika nad nas. Zdaj, ko začenjamo navadni liturgični čas, lahko vzamemo to okoliščino kot še eno povabilo, da posvečujemo naše vsakdanje, običajno življenje, prepleteno z urami dela in mnogimi odnosi, ki nastajajo v družinskem in družabnem življenju. Ponavlja se, kar nas je učil naš Oče: delo se na zunaj ne spreminja, a hkrati se dnevno spreminja zaradi nove ljubezni, s katero ga opravljamo.

Vsakdanje življenje nam resnično zaznamuje polje našega boja, ki ga pospešuje in vzdržuje božja milost, da se bolj in bolj poistovetimo s Kristusom in tako postajamo boljši božji otroci. Rad bi opisal to resničnost s tistim tako posrečenim izrazom, ki ga je sveti Jožefmarija zapisal v neki pridigi: ***“Kadar kristjan z ljubeznijo izvršuje***

najmanj transcendentno izmed vsakdanjih opravil, pri tem kar prekipeva božja transcendentnost. Zato sem vam kot nenehno udarjanje kladiva po nakovalu ponavljal, da krščanski poklic sestoji iz tega, da v junaške verze preoblikujemo prozo vsakega dne. Izgleda, otroci moji, da se nebo in zemlja združita na obzorju. Vendar ne, resnično se združita v vaših srcih, kadar sveto živite običajno življenje ...”[1]. Zdi se mi, da še vedno slišim odmev moči, s katero je izgovoril besedo “udarjanje kladiva”, kajti naš Oče je bil velik pedagog, z besedo in z dejanji, da bi se v nas globoko vtisnil duh, ki ga je Bog položil v njegovo dušo.

Opravljanje vsakodnevnih dejavnosti z ljubeznijo do Boga in do drugih: v tem je skrivnost svetosti, h kateri Bog kliče kristjane, ki živijo in delajo sredi časne resničnosti. Ta načrt postaja za nas mogoč, ker je, kakor

uči Sveto pismo, Gospod prevzel pobudo: *mi ljubimo, ker nas je on prvi vzljubil* [2]. Rad se spominjam na to, ko se začenja mesec junij, v katerem liturgija na tolike in tako različne načine poudarja ljubezen Boga do ljudi, ki jih je ustvaril. Ob premišljevanju tega smo se zadržali pri praznovanju prvih skrivnosti zgodovine odrešenja: učlovečenje, trpljenje in smrt Jezusa Kristusa, njegovo vstajenje in vnebohod v slavi. V naslednjih tednih **“v liturgiji obhajamo tri praznike, ki imajo 'sintetičen' značaj: Presveta Trojica, Sveto Rešnje Telo in nazadnje, Sveto Srce Jezusovo»** [3]. Ti dnevi, tako pomembni za tiste, ki vedo, da so božji otroci, so za nas izkazi božje ljubezni do ljudi in v tem smislu tvorijo sintezo vseh odrešenjskih skrivnosti.

V nedeljo, 7. junija, praznujemo slovesnost Presvete Trojice. S tem velikim praznikom nas Cerkev vabi,

da premišljujemo skrivnost intimne narave edinega Boga, ki se je hotel postopoma razodeti preko prerokov in ki se je v polnosti razodel v Jezusu Kristusu. Že v Stari zvezi – zgodilo se je pred Mojzesom na gori Sinaj – se je pokazal kot *usmiljen in milostljiv Bog, počasen v jezi in bogat v dobroti in zvestobi* [4]. Ta izjava je bil prvi ekspliciten izkaz bogastva, katerega je vsebovalo Jahvejevo ime, predhodno razodeto Mojzesu [5]. Hkrati je bilo to neizgovorljivo ime še naprej zavito v tančice skrivnosti. Le v Novi zavezi se nam je jasneje pokazalo intimno življenje Boga. Sveti Janez, Gospodov ljubljени učenec, ki je pri zadnji večerji naslonil svojo glavo na Učiteljeve prsi, je navdihnjen od Svetega Duha zapisal, da se najgloblja identiteta Boga povzema v eni sami besedi: Ljubezen. *Deus caritas est* [6], Bog je ljubezen. In kot jasen dokaz za to nam je poslal svojega Sina: *Bog je*

namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina [7].

Benedikt XVI. pravi, da to ime, Ljubezen, **“natančno izraža, da biblični Bog ni neke vrste 'monada', zaprta sama vase in zadovoljna s svojo samozadostnostjo, temveč je življenje, ki se hoče razdajati, je odprtost, odnos. Besede kakor 'usmiljen', 'sočuten', 'bogat v milosrčnosti' nam govorijo o nekem odnosu, predvsem o nekem vitalnem Bitju, ki se nam daje, ki hoče napolniti vso praznino, dodati vse, kar manjka, ki hoče dati in odpustiti, ki želi vzpostaviti trdno in trajno vez.”** [8] Ker je po svojem bistvu ljubezen, naš Bog ni samotno bitje, zaprto v transcendenčno oddaljenost, tujo človeškim skrbem. Bog je trojica oseb, ki so tako združene in med seboj usklajene, da so en sam in edini Bog. **“To razodetje Boga se je v**

**polnosti zarisalo v Novi zavezi,
zahvaljujoč Kristusovi besedi.
Jezus nam je pokazal Božji obraz,
en sam v svojem bistvu in trojen v
osebah: Bog je ljubezen, Ljubezen
Oče, Ljubezen Sin in Ljubezen
Sveti Duh.” [9]**

Ko nam je razodel skrivnost svojega
intimnega življenja, nam je Bog – da
bi to izrazil na nek način – pokazal
svoj obraz, nam sporočil, da nas želi
sprejeti v svoje prijateljstvo; še več,
da nas želi narediti za svoje otroke,
deležne njegovega Življenja. Zato
liturgična slovesnost Presvete Trojice
povečuje najvišje razodetje Božje
ljubezni. Sveti Jožefmarija je
priporočal kristjanom, naj se
potrudijo, da bi spoznali in se
obračali k vsaki od Božjih oseb.

***“Nauči se častiti Očeta, Sina in
Svetega Duha. Nauči se imeti
posebno pobožnost do Presvete
Trojice: verujem v Boga Očeta,
verujem v Boga Sina, verujem v***

Boga Svetega Duha: verujem v Presveto Trojico. Upam v Boga Očeta, upam v Boga Sina, upam v Boga Svetega Duha: upam v Presveto Trojico. Ljubim Boga Očeta, ljubim Boga Sina, ljubim Boga Svetega Duha: ljubim Presveto Trojico. Ta pobožnost je potrebna kot nadnaravna vaja, ki se prevede v vzgibe srca, čeprav se ne prevede vedno v besede.”[10]

Želimo se močno potruditi, da bi imeli takšen odnos s svojim Bogom. Kako iščemo njegovo prisotnost v teku dneva? Ali pogosto razmišljamo, da smo njegovi otroci? Ali se potrudimo, da bi posnemali Jezusa Kristusa, našega starejšega Brata in naš zgled? Ali kličemo s tihimi vzkliki k Tolažniku, da bi nas posvetil in nas napolnil z apostolsko gorečnostjo? Ali raste naše prijateljstvo s Svetim Duhom?

Slovesnost svetega Rešnjega Telesa, 11. junij (ki se ponekod prestavi na sledečo nedeljo, 14. junij), okrepi te globoke težnje krščanske duše. Sveti Oče ob razčlenitvi različnih trenutkov te liturgične slovesnosti povzema njen temeljni pomen tako: **“Najprej smo se *združili* okrog Gospodovega oltarja, da bi bili skupaj v *njegovi prisotnosti*; nato bo procesija, torej *hoja z Gospodom*; in nazadnje, *klečanje* pred Gospodom – češčenje, ki se začne že pri maši in spremlja vso procesijo, a doseže svoj vrh v zaključnem trenutku evharističnega blagoslova, ko vsi ponižno pokleknemo pred Njim, ki se je sklonil k nam in je dal svoje življenje za nas.”** [11]

Benedikt XVI. predlaga notranje potovanje, veljavno ne le na dan Svetega Rešnjega Telesa, temveč za vse naše bivanje. Ne popuščajmo v odločitvi, da ga v sledečih tednih še

bolj vztrajno nadaljujemo, z učinkovitimi poskusi, da izkoristimo milost, katero ta slovesnost prinaša v naše duše, z namenom, da bi bili evharistični v svojem bistvu. Dnevno prisostvovanje pri sveti daritvi nam mora služiti kot ponovna napolnitev z duhovno energijo, ki nas bo v teku dneva vzpodbujala k ohranjanju običajne in zaupne intimnosti s Presveto Trojico. Obiski najsvetejšega zakramenta, prisotnega v tabernakljih v cerkvah, nam bodo pomagali, da bomo ohranjali živo ljubezen do Boga in do bližnjega, ki se bo kasneje izrazila v delih bratske pomoči, morda v majhnih, toda konkretnih dejanjih: s člani naše družine, s kolegi na delu, s prijatelji, s tistimi, s katerimi se bomo srečali zaradi tega ali onega razloga. Vemo, da je naš Oče jemal vso svojo moč iz svete maše. Kadar je zaradi bolezni moral ostati v postelji, je bila njegova prva misel, ki jo je izrazil tistega dne, ko je lahko vstal: "Želim si obhajati

sveto mašo!” – pripravljenost, ki jo je vsak dan povečeval.

Tabernakelj v središču vsega nam mora služiti predvsem za to, da vzdržujemo našo ljubezen do Boga v pravičnem odgovoru na božjo ljubezen do nas. Zelo koristno nam bo, če bomo premišljevali o osebni izkušnji svetega Jožefmarija, ki je bil sredi dela, ki je zahtevalo največ pozornosti, vedno pozoren na Jezusa v najsvetejšem zakramentu. **“Ko vstopim v kapelo,”** je zatrjeval, **“brez pomislekov rečem Gospodu: Jezus, ljubim te. In slavim Očeta in Sina in Svetega Duha, ki so prisotni v sveti evharistiji skupaj s presveto Kristusovo človeškostjo, kajti kjer se nahaja ena Božja oseba, se nujno nahaja Presveta Trojica. In 'vržem' kakšno ljubeznivo besedo – tako, vržem jo, kakor se vrže rožo – moji Materi Sveti Mariji. In spomnim se pozdraviti angele, ki varujejo**

Tabernakelj v bedanju ljubezni, češčenja, zadoščevanja ter dvorijo Gospodu v zakramentu. Hvaležen sem jim, da so tam ves dan in vso noč, kajti jaz tega ne morem narediti bolj kakor s srcem: hvala, sveti angeli, ki vedno spremljate Jezusa v sveti evharistiji!”[12].

Ni potrebno dodati nič več: mislim, da te zaupnosti našega Očeta v vsaki in vsakem izmed nas spodbodejo vnemo, gorečnost, najbolj živo željo, da bi izboljšali naš odnos z Jezusom v zakramentu.

Tako bomo zelo dobro pripravljeni pristopili k tretji liturgični slovesnosti, Svetemu Jezusovemu Srcu, v katerem se nam zgovorno izkazuje veličina božje ljubezni. **“Ko zdaj premišljujemo o Jezusovem Srcu, izražamo gotovost ljubezni Boga in resničnost njegove izročitve,”** [13] je zapisal sveti Jožefmarija. Ali bi nam lahko dal še

kakšen večji dokaz kakor to, da nam je pokazal svoje s sulico prebodeno srce, široko odprto, kakor vabilo, naj počivamo v Njem, naj v Njem najdemo svoje zatočišče v trenutkih bolečine ali stiske? Razen tega mu želimo zadoščevati za vse grehe, ki so ga žalili: za naše grehe in tolikih ljudi, ki ne razumejo veličine njegove žrtve za vsakega moškega in za vsako žensko, brez izjem.

Na ta dan se tudi začne *leto duhovništva*, ki ga je Benedikt XVI. razglasil v vesoljni Cerkvi ob 150. obletnici smrti svetega arškega župnika. Poskušali bomo čim več ljudi – začenši z verniki Prelature in vsemi, ki so deležni njihovega apostolata – vzpodbuditi k temu, da bi bili skupaj s papežem in škofiv *prvi vrsti* pri molitvi za to, da v Cerkvi ne bi manjkalo mnogih in svetih duhovnikov.

29. junija se s slovesnostjo apostolov Petra in Pavla zaključuje Pavlovo leto. V teku teh mesecev, ko smo premišljevali življenje in učenje apostola narodov, smo se naučili bolj ljubiti našega Gospoda; in ta ljubezen nam govori o izvoru resnične svobode. Pavel se je tega naučil na poti v Damask, ko je videl Jezusa Kristusa v slavi. Od tistega trenutka **“govori in deluje iz spodbude odgovornosti in ljubezni [14]: čuti se vzvišeno svobodnega, s svobodo ljubezni. S tem istim duhom,”** pojasnuje papež, **“je Sveti Avguštín oblikoval stavek, ki je kasneje postal slaven: *'Dilige et quod vis fac'* (Tract. in 1 Jo 7, 7-8), Ljubi in delaj, kar hočeš. Kdor ljubi Kristusa tako, kakor ga je ljubil sveti Pavel, zares lahko dela, kar hoče, ker je njegova ljubezen združena s Kristusovo voljo in tako tudi z Božjo voljo.” [15]**

Ne bom se zadržal pri drugih praznikih in obletnicah tega meseca: Brezmadežno Marijino Srce, obletnica posvetitve prvih duhovnikov Dela, liturgični praznik svetega Jožefmarija ... Vsak od teh dni na svoj način more in mora predstavljati novo spodbudo k temu, da naša predanost Bogu in drugim ljudem za Boga postane bolj intenzivna, ter da povečamo našo apostolsko gorečnost s konkretnimi dejanji.

Še naprej molite za vse moje namene; na poseben način za začetek stalnega dela Prelature v Indoneziji, Romuniji in Koreji.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. junij 2009

[1] Sveti Jožefmarija, homilija
Strastno ljubiti svet, 8.10.1967, v
Conversaciones, št. 116.

[2] 1 Jn 4, 19.

[3] Benedikt XVI., *Homilija ob
slovesnosti Svetega Rešnjega Telesa*,
22.5.2008.

[4] 2 Mz 34, 6.

[5] Prim. 2 Mz 3, 14.

[6] 1 Jn 4, 8.16.

[7] Jn 3, 16.

[8] Benedikt XVI., *Homilija na praznik
Presvete Trojice*, 18.5.2008.

[9] *Prav tam*.

[10] Zapiski z meditacije, 3.12.1961.

[11] Benedikt XVI., *Homilija ob
slovesnosti Svetega Rešnjega Telesa*,
22.5.2008.

[12] Sveti Jožefmarija, Zapiski s srečanja, 6.1.1972.

[13] Sveti Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 164.

[14] Benedikt XVI., *Homilija ob odprtju Pavlovega leta*, 28.6.2008.

[15] *Prav tam*.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-
pismo-junij-2009/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/prelatovo-pismo-junij-2009/) (8. Avg. 2025)